

I/ Що за чортівня?

Геміш Еллербі абсолютно непорушно сидів на своєму місці, і його очі були завбільшки як мандарини.

А сидів він абсолютно непорушно, бо був геть переляканий.

Це було так дивно.

Що за чортівня відбувається?

Серйозно: що за чортівня?

Усе сталося за якусь мить. Найстрашніша, найкрутіша, найжахливіша, найчудовіша, найкошмарніша, найпрекрасніша річ.

Геміш хотів підвестися та озирнутися довкола. Але не міг. Йому було занадто страшно поворухнути хоча б одним м'язом.

Це було *неймовірно* дивно!

Лише декілька митей тому довготелесий пан Довгобазіка спирався на свій стіл кісточками пальців, як він завжди робив, коли збирався поставити питання 4-Е класу Вінтерборнської школи.

— Хто розповість мені про ерозію ґрунту? — запитав він, і у всіх одразу ж обірвалися серця, бо якщо й існує щось нудніше за ерозію ґрунту, то мені про це ніхто не повідомив. Пан Довгобазіка був одним із тих особливо надокучливих учителів, що мають особливий

хист робити особливо марудні речі ще більш особливо марудними, ніж зазвичай. Принаймні у цьому аспекті пан Довгобазіка був абсолютно дивовижним.

Коли пролунало запитання, Геміш витріщився на свій пенал і скорчив свій особливий «дайте-но-мені-подумати» вираз обличчя. Він скуйовдив своє густе чорне волосся, яке його мама називала «Безлад», і примружив величезні зелено-карі очі, ніби й справді намагався знайти відповідь. Іноді виявлялося, що цього достатньо, аби переконати людей, що він роздумує про ерозію ґрунту. (Факт: насправді, Геміш ніколи не думав про ерозію ґрунту. Його це не надто хвилювало. Якщо чесно, він навіть не дуже розумів, що таке ерозія ґрунту.)

— Ерозія ґрунту! — повторив пан Довгобазіка, тепер маючи трохи роздратований вигляд. — Давайте, 4-Е! Ерозія ґрунту!

Нарешті пан Довгобазіка впер руки в боки та глибоко зітхнув. Геміш не відривав очей від свого пеналу.

— Звичайно ж, *ХТО-НЕБУДЬ* знає *ХОЧ ЩОСЬ* про...

Аж раптом він зупинився...

І пауза пана Довгобазіки затягнулася.

Геміш подумав, що це мовчання доволі драматичне. Він вирішив, що така пауза добре підійшла б для мильної опери або талант-шоу на телебаченні. Але невдовзі мовчання закінчиться, бо паузи завжди мають кінець, чи не так? Саме тому це пауза, а не зупинка.

Але ця пауза продовжувалась.

І продовжувалась.

І продовжувалась.

І ще трохи продовжувалась.

Насправді, ніхто нічого не говорив цілу вічність. У класі ніколи не було так тихо. Було *ду-у-у-уже* незручно.

Тож, урешті-решт, Геміш підняв голову та підняв руку в повітря.

Але нічого не сталося.

Пан Довгобазіка не сказав: «Геміше Еллербі, чудовий учню, будь ласка, розкажи нам усе, що знаєш про ерозію ґрунту».

І не сказав: «Геміше Еллербі, ти рятівник цієї школи, найчудовіша дитина в усій країні та, можливо, майбутній всесвітньо відомий експерт в галузі ерозії ґрунту».

Він не сказав навіть: «Давай, Геміше, розкажуй!»

Пан Довгобазіка зовсім нічого не сказав.

І саме тоді Геміш усвідомив, що щось зовсім трошечки не так. Бо коли він нарешті підняв погляд, то побачив, що пан Довгобазіка стоїть цілком і абсолютно непорушно.

Завмерши.

Наче статуя.

Нерухомий.

Застиглий.

Задерев'янілий.

Справді задерев'янілий.

«Що ж, це дивно», — подумав Геміш. Він насупився та уважніше придивився до свого вчителя. Пан Довгобазіка широко роззявив рота, його товстий рожевий язик

завмер біля двох передніх зубів. Неймовірно тонкі, обвислі донизу вуса пана Довгобазіки, здавалося, були вкрай засмученими тим, де знаходяться. Вуса були такими довгими, що скидалося, ніби вони намагаються втекти з учительського обличчя. Геміш помітив, як поміж тонкими коричневими жорсткими волосинками проблискують декілька крапельок слини.

А потім Геміш помітив іще дещо. Це було дивним, якщо взагалі можливим.

У повітрі всього за декілька сантиметрів від рота пана Довгобазіки зависла малесенька крапля слини. У ній відбивалося сонячне світло, й вона виблискувала, наче мініатюрна зірка.

Звичайно ж, для пана Довгобазіки не було незвичайним поливати свій клас дощем зі слини. Це був один із тих учителів, що плюються, коли розмовляють. Вам знайомий цей типаж. Подібний учитель змушує дітей битися за місця в кінці класу. Отже, пан Довгобазіка був таким рецидивістом у небажаному розповсюдженні слини, через що мати Астрід Каррутерс навіть дозволяла їй брати із собою на уроки парасольку. Але незвичайним було те, що крапля брудної рідини зависла в повітрі.

Невже вона просто висить там? Це неймовірно! Гемішу захотілося простягнути руку й помацати маленьку мокру кульку. Він, мабуть, уперше в житті дійсно захотів доторкнутися до чиеїсь слини.

Хлопець озирнувся, щоб поглянути, чи решта 4-Е теж помітила цю слинозірку, і зрештою побачив те, що дійсно його шокувало.